

Kardan Kedi

Kedi
Öyküleri-6

Linda Newbery

KIRMIZIKEDI
ÇOCUK

Kardan Kedi

Tom bir gün evlerinin bahçesinde kardan bir kedi yaptı. Aneak akşam olduğunda pencereden bakan Tom'u bir sürpriz bekliyordu: Kardan Kedi, yerinde yoktu! Sokaklarda gezinen Kardan Kedi acaba ne arıyordu?

Çeviren: Meral Alatan

Ödüllü ve etkileyici öykü anlatıcısı
Linda Newbery'nin yazdığı,
"Kedi Öyküleri" içinizi ısıtacak.

KIRMIZIKEDI
ÇOCUK

www.kirmizikedi.com
[www.facebook.com/Kirmizi Kedi - ÇOCUK](https://www.facebook.com/Kirmizi-Kedi-%C7OCUK)
twitter.com/krmzkekitap
instagram.com/kirmizikedicocuk

₺ 10

Linda Newbery

1952 yılında doğdu. İlk kitabı 1988'de yayımlanan İngiliz yazarın birçok çocuk, gençlik ve yetişkin kitabı bulunuyor. Nestlé Çocuk Kitabı Gümüş Madalyası ve Costa Çocuk Kitabı Ödülü sahibi olan Newbery, "Kedi Öyküleri" serisinde kendisine ilham kaynağı olan Holly, Hazel, Finn ve Fleur isimli kedileriyle birlikte yaşıyor.

Stephen Lambert

1964 yılında Surrey'de doğdu. Resim çizmeye büyükbabasıyla başladı ve güzel sanatlarda okuyarak bu dalda uzmanlaştı. Birçok çocuk kitabı yazdı ve resimledi. 1998 yılında *Secret in the Mist* kitabıyla Bronz Smarties Ödülü kazandı. Lambert, İngiltere'de yaşıyor.

Meral Alatan

İstanbul'da doğdu. Özel Şişli Terakki Lisesi'ni bitirdikten sonra İstanbul Üniversitesi'nde gazetecilik eğitimi aldı, bir yıl da lisansüstü işletme okudu. 1968 yılında özel sektörde çalışmaya başladı. Uzun yıllar demir-çelik sektöründe yöneticilik yaptı. Emekli olduktan sonra çok sevdiği yazma işine ağırlık verdi. Aynı zamanda da çeviri yapmaya başladı.

ARMIZIKEDİ
ÇOCUK

Kırmızı Kedi Yayınevi: 810
Çocuk ve Gençlik Kitapları: 213

Özgün adı: *Ice Cat / Cat Tales-6*

Kardan Kedi

Kedi Öyküleri-6

Linda Newbery

Çeviren: Meral Alatan

Metin © Linda Newbery, 1997

Çizimler © Usborne Publishing Ltd., 2009

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2014

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Alkım Özalp

Son Okuma: Merve Çay

Kapak Tasarımı ve Çizimler: Stephen Lambert

Kapak Uygulama: Gökçen Yanlı

Grafik: Yasemin Çatal

Bu kitabın Türkçe yayın hakkı Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Ekim 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-298-158-0

Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2

34310 Haramidere / İSTANBUL

Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi

Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Kedi Öyküleri

Kardan Kedi

Linda Newbery

Çeviren: Meral Alatan

KIRMIZIKEDI
ÇOCUK

Kedi Öyküleri

İstanbul

1980

Linda ve Andy için, kendisi diğer kedi olur...

Birinci Bölüm

Tom'un şimdiye kadar gördüğü en güzel kar yağışıydı. Bazen gri tanecikler atıştırır, kar yollarda hemen eriyip sokakları çamur içinde bırakırdı. Bazı geceler kalın bir buz tabakası oluşur; ağaçları, duvarları ve arabaların ön camlarını beyaz bir kürk gibi kaplardı. Bazen pencerede eğreltiotu

gibi kıvrık şekiller oluşur, Tom nefes verdiğinde kaybolup giderlerdi. Ama şu âna kadar asla bu kadar temiz, ışıldayan, yeni ve *kalın* bir kar görmemişti, bu onda koşup üzerinde yuvarlanma, kartopu yapıp atma arzusu uyandırıyor.

Bakmak için evin önüne çıktı. Hâlâ, biri kocaman bir torbayı sallayıp içindeki tüyleri boşaltıyormuş gibi iri ve yumuşacık kar taneleri yere düşüyordu.

Tom gökyüzüne baktı, tüy gibi kar tanelerinin fırıl fırıl dönerek düştüğünü görünce başı döndü. Onları diliyle yakalayabiliyor ve buz kristallerini tadabiliyordu. Ayaklarının bıraktığı izleri yeni, yumuşacık karlar hemen örtüyordu.

Yandaki evde, Gary ve babası verandada kar çizmelerini giyip dışarı çıkmaya hazırlanıyorlardı. Gary, "Biz kardan adam yapacağız!" diye bağıarak dışarı fırladı, atlayıp yere bastı, öne doğru sendeleyince geride iki derin ayak izi bıraktı. "İstersen bize yardım edebilirsin."

Gary'nin babası da koyun postundan kırmızı bir ceket ve ponponlu bir bereyle dışarı çıktı. Küçük ön bahçe, iki ev tarafından paylaşıyordu. Çitle ayrılmamış ön bahçe genellikle kısa

çimlerle kaplı olurdu. Şimdiyse üzerine yazı yazma arzusu uyandıracak bembeyaz bir sayfa gibi göz alıcı ve dokunulmamış görünüyordu. Gary'nin babası ön kapılarına doğru bir yol açmak için karı kürediydi, Tom'un evinin girişiyse

hâlâ sütçü ve postacının giriş çıkışlarından kalan iki çift ayak izinin görüneceği şekilde karla kaplıydı.

“Hayır, teşekkürler. Ben kendi kardan adamımı yapacağım,” diye cevap verdi Tom.

Gary'nin babası yanında olmasa Tom hemen evet derdi. Gary'yle kardan adam

yapmak çok keyifli olurdu. Ama Gary ve babasıyla birlikte öyle olmazdı.

Eldivenlerini almak ve annesine dışarda olacağını söylemek için içeri girdi. Tekrar dışarı çıktığında Gary ve babası çoktan işe koyulmuşlardı: Bir

kartopunu yuvarlayarak daha büyük hale getiriyorlardı.

Bahçenin kendi taraflarındaki karı mahvediyorlar, geride kocaman, düz bir iz bırakıyorlardı. Tom bunu bir yarışma haline getirdiklerini hissediyordu. Gary'nin babası orada olduğu için de kazanmak istiyordu. Onlarınkinden daha iyi bir kardan adam yapmalıydı.

Onların yaptığını tekrarlamak istemediğinden gövde için yuvarlayarak

kocaman bir top yapacağına, karı iki eliyle toplayıp yükseltti, tepe haline getirdi, üzerine hafifçe vurarak düzeltti. *Onun* kardan adamı farklı olacaktı.

Farklı ve güzel.

Gövdesi için yaptıkları büyük top tamamlanınca, Gary'yle babası başı için daha küçük bir top hazırlayıp üzerine koydular. Onları şimdiden, Tom'un

yılbaşı tebrik kartlarında gördüğü kardan adamlar gibiydi. Tombul, neşeli, yuvarlak yüzlü ve az sonra gülen bir ağız ile havuçtan burna sahip olacak bir kardan adamdı. Tıpkı Gary'nin babası gibi iriyarı ve neşeli olacaktı.

Tom'un kardan adamınınınsa onunla hiçbir benzerliği yoktu. Biraz daha kar ilave edip, sıvazlayıp düzelterek biçimlendirdikçe, kardan heykel özgün bir şekil almaya başlamıştı. Islak eldivenlerinin altında onun giderek büyüyen şeklini hissedebiliyordu. O kendi istediği biçimde büyüyecekti.

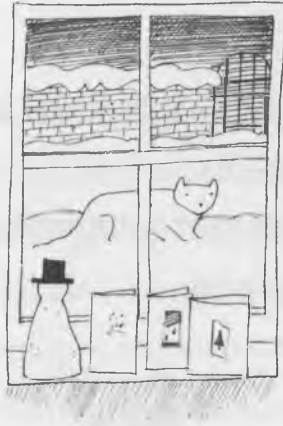
Üzerine uygun olmayan bir parça ilave etmeye çalıştığında, kar kendiliğinden parçalanıp kayıp düşüyordu.

Şekil, kardan adam olmayı kabul etmiyordu. Tom, sanki karın içinde bir yaratık varmış da dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Dik durmak istemiyor, yere

yapışıp çömelmiş, sağlam ve canlı bir şekil almaya çalışıyordu.

Sonunda Tom geri çekilerek ona baktı ve ne olduğunu gördü.

İkinci Bölüm

Gary bir kartopuyla ona nişan aldı.
“Komik görünen bir kardan adam! Onu ayağa kaldıramıyor musun? Bizimki ayakta duruyor!”

Kartopu Tom’un montunun arkasına çarptı, dağılan parçaların bir kısmı ensesinden içeri girdi, ama o oralı olmadı.
Gary’yle daha sonra hesaplaşacaktı.

“Onu ayakta duracak şekilde yapmadım,” dedi. “Herkes kardan adam yapabilir. Benimki farklı. Benimki bir kardan *kedi*.”

Gary'nin babası daha yakından bakmak için yaklaştı. "Evet, ne demek istediğini anladım," dedi. "Babanın yaptığı hayvan heykellerine benziyor. Çok güzel olmuş Tom."

Tom, tamamen bitirmeden kardan kedisine kimsenin bakmasını istemiyordu. Zaten Gary'nin babası onu gerçekten beğendi mi, yoksa Tom'un doğru dürüst bir kardan adam yapamayacağını bildiği için sadece

nazik olmaya mı çalışıyordu, anlamamıştı. Kardan kedi, kesinlikle babasının yaptığı oyma hayvanlar kadar güzel değildi; ama Tom şimdi onları düşünmek bile istemiyordu. Gary'nin babasına aldırmadan çalışmasını sürdürdü. Yerden biraz daha kar toplayıp kulaklarını yaptı, ensesindeki eğimi şekillendirdi, sonra uzun bir kuyruk ekledi. Orada çömelmiş bekliyordu.

Gary'nin babası içeriden kardan adamın gözleri için iki siyah düğme, burnu için bir havuç ve kocaman, gülümseyen

bir ağız için havuç kabuğu getirdi, ardından kendi atkısını da boynuna bağladı. Ponponlu beresini çıkartıp kardan adamın başına yerleştirdi. Gary'nin annesi bakmak için

dışarı çıktı, sonra içeri girip fotoğraf makinesini aldı ve iki fotoğraf çekti. Hava kararmak üzere olduğundan

flaşını kullanmak zorunda kalmıştı.

"Tom'unkini de çek," dedi Gary'nin babası işaret ederek. "O bir kedi yapmış, bak."

"Hayır," dedi Tom hemen. "Henüz bitmedi."

Ona kalırsa kardan kedi, resminin çekilmesini istemiyordu. Yılbaşı kartlarındaki gülümseyen kardan adamlara benzemiyordu.

Gary, annesi ve babası içeri girdiler, Tom kardan kedi üzerinde çalışmayı sürdürdü, yüzünü ve kulaklarını şekillendirdi, burnunu, gözlerini, ağız kıvrımını ve bıyıklarını çizdi.

Aniden ona daha fazla dokunmaması gerektiği hissine kapıldı. Gözleri, kardan yüzde sadece çizikler şeklindeydi, ama sanki ona bakıyorlarmış gibiydi.

“Tom, haydi gel! Orada donmuyor musun?”

Annesi kapıdaydı, soğuktan titriyordu. Evin içinde yanan ışıklar, karı mavi ve buzlu gösteriyordu. Tom ilk kez havanın ne kadar soğuk olduğunu fark etti.

“Komik bir kardan adam,” dedi annesi,
kapıdan göz atarak. “Bir an için yere
çökmüş bir vahşi hayvan sandım.”

“O bir kardan kedi,” dedi Tom. “Böyle planlanmamıştı. Bir şekilde ortaya çıkıverdi.”

İçeri girmek, botlarından karı silkelemek, parkasını ve sırlıslam eldivenlerini

çıkartmak rahatlatıcıydı.

Televizyon açıldı, ama babasından iz yoktu.

Babasının boş koltuğuna bakan Tom’un ne düşündüğünü tahmin eden annesi, “Hâlâ aşağıya inebilecek kadar iyi değil,” dedi. “Neden yukarı çıkıp ona kardan adamını anlatmıyorsun – kardan kedi demek istedim. Bu

onu keyiflendirecektir. Bir de yukarıya götürmemizi istediği bir şey var mı, sor.”

Bu Tom'u neşelendirmeyecekti, ama yine de basamakları mümkün olduğu kadar yavaş tırmanarak yukarıya çıktı. Babası yatakta oturmuş kitap okuyordu.

Zayıf ve yorgun görünüyordu, ama Tom'a gülümseyerek, "Eğlendin mi? Annen Gary ile kardan adam yaptığımızı söyledi. İddiaya girerim çok güzel olmuştur," dedi.

“Ben kendi kendime yaptım,” dedi Tom.
“Ve o bir kardan adam değil, kardan kedi.”

Sesinin aksi ve küskün çıktığının farkındaydı. Babasının yastıklara yaslanmış ince ve kırılğan bedenini görmek onu karamsar yapıyordu.

Babası böyle *olmamalıydı*. Babası her zaman hasta değildi ve babalar Gary'ninki gibi iri, gürültücü, güçlü kuvvetli, şamatacı, püsküllü beresi ve kırmızı ceketiyle en büyük ve en güzel kardan adamı yapabilecek enerjiye sahip olmalıydı. Haksızlığı bu.

“Onu görmek isterdim,” dedi babası
pencereye dönerek. “Ama şimdi hava iyice
karardı. Sabah ilk işim ona bakmak olacak.”
“Sabaha orada olmayabilir,” dedi Tom.

Aslında orada olacağını biliyordu –o kadar karın bir gecede erimesi olanaksızdı– ama öyle söylemek gelmişti içinden, zaten babası yataktan çıkabilecek kadar iyi hissetmeyebilirdi. Hatta babası bir daha asla yataktan çıkamayacak gibi görünüyordu. Yorgan sanki onu sıkıştırmıştı ve kitabı da elinde tutamayacağı kadar ağır duruyordu. O eller düzinelerce hayvan heykeli yapmış, külçe halindeki sabuntaşını oyarak atlara, fillere ve salyangozlara hayat vermişti. Ama babası elleri kasılıp acı verir hale geldikten sonra hiç oyma yapmamıştı. Tom şimdi babasının ellerini görmekten nefret ediyordu.

Tom pencereye gidip dışarı bakmak için perdeyi kenara çekti. Alnını dayadığı cam buz gibiydi ve nefesi, penceredeki aksinin üzerinde buhardan bir bulut oluşturmuştu.

Büyük bir parça buz yutmuş gibi hissetti kendini. İçinde, hiç erimeyecek soğuk ve kaskatı bir kütle duruyordu sanki.

Dışarıda, sokak lambalarının sıcak ışığı karlı kaldırımlarda küçük su birikintileri oluşturmuştu. Tom cama yaslanıp ön bahçeye baktı, kardan kedi sanki her an

fırlayabilirmiş gibi çömelmişti. Artık o, soğuk, mavi ve evin gölgesinde saklanmış buzdan bir kediydi. Tom, sonunda iyi bir iş çıkardığını görüp şaşırmişti. Saldıracakmış gibi gerilmiş gerçek bir kediye benziyordu, sanki perdeyi kapatıp gözetlemeyi

bıraktığı an öne atılacaktı. Onu yaptığı için kendisiyle gurur duyuyordu, babasının da onu görmeyi çok isteyeceğini biliyordu.

Ama bu mutluluk veren bir gurur değildi – daha çok kendi başına bir şey, hayat ve enerji dolu bir şey yapmaktan dolayı içinde büyüyen ve giderek soğuyan bir buz kütlesi oluştuğunu hissediyordu. Sanki babasına karşılık vermek için yapmıştı bunu.

“Bir şey istiyor musun?” diye sordu annesi tembih ettiği için, ağlamaklı bir sesle.

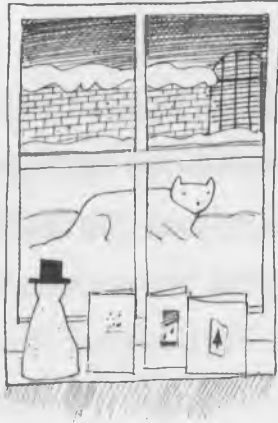
“Hayır, teşekkürler,” dedi babası, “Az sonra çay saati gelecek.”

Alt kattaki mutfakta Tom annesine, “Daha iyi olmayacak, değil mi?” diye sordu.

Annesi ekmek kızartıyordu. Oğlunu sınımsıkı kucaklayınca Tom’un yüzü düştü çünkü annesinin kötü bir haber vereceğini anlamıştı.

“Hayır Tom, olmayacak. Bazen biraz daha iyi, bazen de daha kötü olacak. İlaçlar işe yarayacak. Ama hiçbir zaman tamamen iyileşmeyecek. Buna alışmamız gerek.”

Üçüncü Bölüm

O akşam Tom yatmaya hazırlanınca pencereye gidip dışarıya baktı. Ayakları üşümüştü ve camdan da yüzüne soğuk vuruyordu ama kardan kediyi yeniden görmek istiyordu.

Gözleri karanlığa alışana kadar biraz süre geçti. Alıştığında, kardan kedinin olması

gereken yere baktı. Kedi filan yoktu, hiçbir şey yoktu, kümelenmiş kar tepesi bile yoktu. Sadece kedinin çömeldiği tarafta karların düzleştiği bir yer vardı.

Tom titredi. Babasının yaptığı üç hayvan heykelinin olduğu kütüphane rafına baktı: bir fil, bir at ve sütun gibi bacakları üzerinde duran uzun, sıska bir kuş. Gölgede

onlar bile garip davranışlar sergileyecek gibi görünüyordardı – filin hortumu kalkmaya hazırdı, at şahlanıp ön bacaklarını kaldıracak ve sıska kuş, kanatlarını açıp yatak odası boyunca uçacak gibiydi.

Çabucak uykuya daldı, ama gece yarısı yeniden uyandı ve uzun süre uyanık yattı.

Kardan kedinin durması gereken yerde düzelmış karların olduğunu düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Ama kardan kedi hareket *edemezdi*. Herhalde hayal etmiş ya da düş görmüştü.

Gece öyle durgun ve sakindi ki en ufak ses bile duyulmuyordu. Anne ve babasının odasından ne bir mırıltı ne de horultu geliyordu. Dışarıdaki yoldan geçen araba da yoktu. Sadece her döndüğünde oldukça yüksek bir şekilde çıkan yatağın gıcirtısı vardı.

Yataktan inip pencereden dışarı bakmadan uyku tutmayacağını biliyordu, sadece bir göz atacaktı...

Kaloriferler
saatler önce
söndüğünden
yataktan
çıktığında
hava,
buzdan bir
battaniye gibi
etrafını sardı.
Pencereye
gittiğinde soğuk
havanın yüzünü

yaktığını hissetti. Camın buğulanmaması için nefesini tutmaya çalışarak dışarıya baktı.

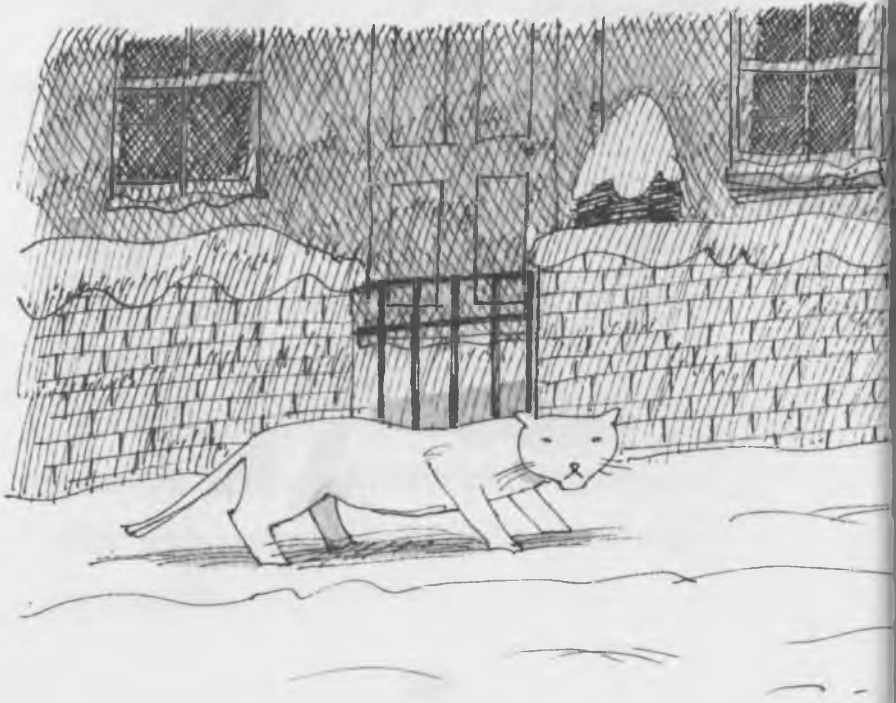
Karın üzerinde şafağın ilk ışıklarını yansıtan soluk bir mavi parıltı vardı. Her şey sessiz ve durgundu, donmuş uyuyordu.

Ve pencerenin altında, daha önce gördüğü gibi, karların düzeldiği bir yer vardı. Demek ki gördüğü hayal ya da düşünüş değildi. Kardan kedi parçalanmış ya da erimiş olamazdı – bunun için hava çok soğuktu.

Hareket etmiş, aynı gerçek bir kedinin yapacağı gibi yattığı karın üzerinde iz bırakmıştı. Bir el feneriyle dışarı çıkıp baksa, karın üzerinde pençe izleri göreceğini biliyordu.

Sonra onu gördü. Canlanmış bir gölge gibiydi. Bir kedinin zarif, yumuşak hareketiyle patilerini kaldırarak evlerin

önünden yavaşça yürüyordu. Gözlerinin ışıltısı kara vuran, uzun, parlak tüylü, kardan bir kediydi. Evlerin etrafında geziyormuşçasına bir köşeyi dönüp gözden kayboldu. Sinsice iz sürüp bir şeyler arıyordu: Tom onun ne aradığını bilmiyordu ama *bir şey* istediğinden emindi.

Ürperdi ve güçlkle yatağa geri döndü,
yorganı başına kadar çekti. Ama bir türlü
kardan kediyi aklından çıkaramıyordu.
Onu yaratmıştı ve o şimdi harekete
geçmişti. Onun dışarıda sinsice gezindiğini,

parıldayan
gözlerinin onu
aradığını hayal etti.

Her ne kadar
yorganına yumulup
başka şeyler
düşünmeye çalışsa
da, kardan kedi
orada, dışarıdaydı.
Ve aynı zamanda
kendi içinde...
Büyülü nefesini
eve vermiş ve onu
tutsak etmişti.

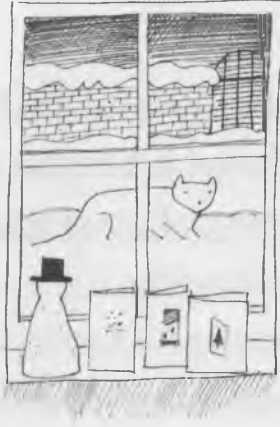
Soğuk nefesi kaburgasından yayılıp
kollarını ve bacaklarını ürpertiyordu.

Bu, Tom'un hatırladığı en uzun
geceydi. Uykuda mı, uyanık mı olduğunu

bilemiyor, kardan kedinin pençeleriyle
camı tırmaladığını, yeşil gözleriyle camdan
düşmanca baktığını düşünüyordu. Ona
baktığını.

Dördüncü Bölüm

Sabah olduğunda, kardan kedi ön bahçedeki yerine dönüp çömelmişti. Zararsız bir kardan kedi gibi görünüyordu ve gözleri düşmanca ya da kızgın bakmıyor, yüzünde sadece çizilmiş şekilleriyle duruyordu. Bilmeyen biri onun sadece bir kardan kedi, kardan bir heykel olduğunu

ve az sonra eriyip gideceğini düşünürdü. Ama Tom gecenin bir bölümü hiç etkisini yitirmeyecekmiş gibi onun soğuk temasını kalbinde hissediyordu.

Annesi ve babası hâlâ yatıyorlardı. Tom montunu ve botlarını giyip bahçeye çıktı. Ne yapacağını bilmiyordu, ama kediye doğru yürüyüp elini başına koyduğunda, onun buz gibi soğukluğu

eldivene rağmen yakıcıydı. Demek hâlâ canlıydı.

Sonra, sanki kedi ona söylemiş gibi, yüzünde havuç ağzının kocaman gülümsemesiyle duran kardan adamın bulunduğu Gary'nin bahçesine geçti.

“Daha fazla sırtamayacaksın!” dedi Tom ona. Güçlü bir tekme attı ve botu kardan adamın yan tarafında bir oyuk açtı.

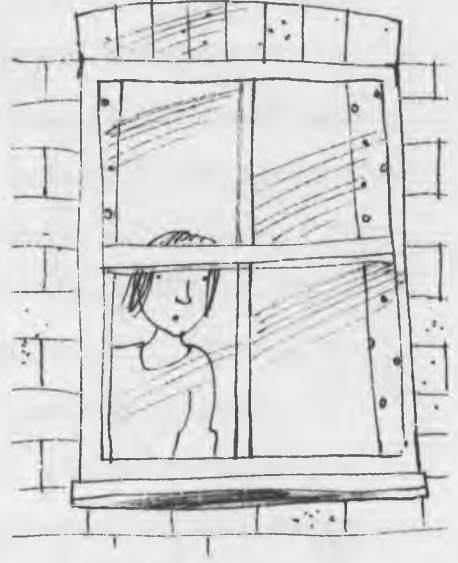
Sonra yuvarlak başını, yere düşüp yarısı kara gömülene kadar itti. Artık onun korkunç sırtan suratına bakmak zorunda kalmayacaktı. Tom, onu bu kadar kızdıranın ne olduğunu bilmiyordu. Kendini bir kutu gazlı içecek gibi hissediyordu, sanki çalkalanıp çalkalanıp açılmış, bütün köpükler kollarına bacaklarına ve başına yayılmıştı. Bir şekilde rahatlaması gerekiyordu. Kardan adam yerde üzerine basılmış bir yığın haline gelene kadar tekmeledi, vurdu, üzerine bastı ve yumrukladı.

Düğme gözler ve havuç burun ortalıkta görünmüyordu, ponponlu bere bir yerlere gömülüp kalmıştı, kara bulanmış atkıysa hafifçe sallanıyordu. Tom, zafer kazanmışçasına yerdeki yığının üzerine atladı. Başarmıştı! Kardan adamı yenmişti.

“Tom! Ne yapıyorsun?”

Yukarıdaki pencerede duran annesiydi seslenen. Sesi dehşete düşmüş gibi çıkıyordu. Tom önce ona sonra da kardan

adamın çiğnenmiş kalıntısına baktı. Köpürme duygusu kayboluverdi, tüm baloncuklar sönmüştü. Ne yapmıştı? Gary ne diyecekti? Gary'nin babası ne diyecekti? Perdeleri hâlâ örtülüydü ve bir an için onlardan biri fark edene dek yeniden bir kardan adam yapmaya çalışmayı düşündü. Ya da sadece kaçıp bir başkası yapmış gibi davranmalıydı. Ama annesi biliyordu ve

çok kızacaktı. *Tabii ki* kızacaktı. Başkalarının bahçesine girip kardan adamlarını tekmeleyip yıktıktan sonra yakayı sıyırması beklenemezdi. Gary ve babası daha da çok öfkeleneceklardı.

“Hepsi senin suçun!”

Koşarak kardan kediye gitti, o da ezilmiş bir yığın kar haline gelene dek üzerine basıp tekmeledi. Kalbi çarpıyor ve sanki içinde yangın varmış gibi hissediyordu.

İçeriye
koştu, botlarını
ve montunu
çıkartıp
yıldırım
hızıyla odasına
gitti. Annesi
sahanlıkta onu
durdurmaya
çalıştı ama onu
iterek yanından
geçip yatak odasının kapısını çarptı.

“Tom? Neler oluyor?” Annesinin meraklı
ve endişeli sesini duyuyordu ama cevap
vermeyecekti. Kendini yatağına attı ve
yüzünü yastığına gömüp kenarlarıyla
kulaklarını kapattı.

Annesi odaya girdi, Tom onun,
“Kaygılanmalı mıyım, kızmalı mıyım ya da aynı

anda her ikisini birden mi hissetmeliyim?" diye düşündüğünü anlayabiliyordu.

"Tom? Neler oluyor? Gary'nin kardan adamını neden yıktın?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Tom.

"Ne demek bilmiyorum? Nasıl bilmezsin? Bunu neden yaptın? Mutlaka bir nedeni olmalı. Hadi Tom, söyle bana."

Tom ona bakmadan başını iki yana salladı. Herhangi bir nedeni yoktu.

Babasının odaya girdiğini duyuyordu, bastonunu yere vuruyor, yavaş ve dikkatlice yürüyordu. Tom başını kaldırıp bakmadı. Babasının yaşlı biri gibi bastonla yürümesinden nefret ediyordu.

"İzin ver ben konuşayım," dedi babası, annesine alçak sesle.

"Pekâlâ," dedi annesi. "Ondan mantıklı bir yanıt alabileceksen..."

Annesi odadan çıktı, babası dikkatlice yatağın kenarına oturup bastonunu yere bıraktı. Bir süre hiç konuşmadı, sonra cebinden bir şey çıkartıp ellerinde evirip çevirmeye başladı. Tom onun ne olduğunu göremiyordu.

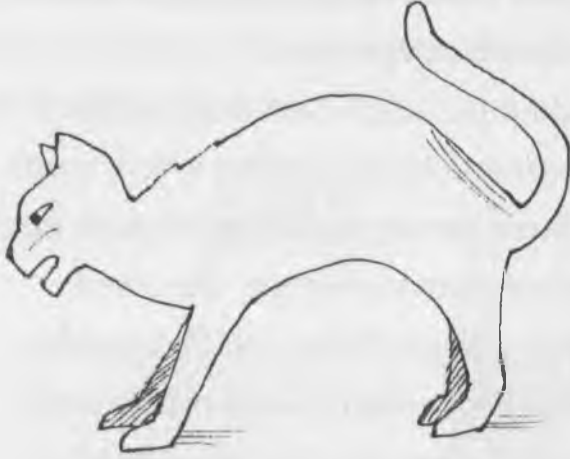
Babası, adeta kendi kendine konuşur gibi, "Bir süredir hayvan heykeli yapmadım," dedi. "Ama bu sonuncu. Ne kadar hasta olduğumu öğrendikten hemen sonra yapmıştım."

"Bakayım," dedi Tom doğrularak.

Babası ona küçük bir heykelcik verdi. Yeşil buza benzeyen, beyaz damarlı yeşil sabuntaşından yapılmıştı. Bu öfkeli, sırtı yay gibi gerilmiş, yüzü kızgınlıkla kasılmış bir kedydi. Gözleri yemyeşil ve soğuk bakıyordu. Bakışları buzdan keskin çubuklar gibi Tom'a saplanıp içindeki soğuk, ağır kütleyle ulaşmıştı.

"Onu bu şekilde yapmayı hedeflememiştim," dedi babası heykelciği avcunun içinde tutarak. "Sanki taşın içinden, orada hazır bekliyormuş gibi böyle çıktı. Kızgın bir

kediyi bekliyor. Ondan pek hoşlanmadım.
O yüzden diğer heykellerin arasına
koymadım. Ama saklıyorum.”

Tom parmağını uzatıp kedinin yay gibi
sırtını okşadı ama sonra ona dokunmamaya
karar verdi. Oldukça tehlikeli görünüyordu,
kızgınlıktan köpürmüş gibiydi.

“Benim kardan kedim gibi,” dedi. “O da
karın içinden öylece çıkıverdi.”

“Evet, gördüm,” dedi babası. “Bana bunu hatırlattı. O yüzden onu çekmecedem çıkarıp sana göstermeye karar verdim.”

Sanki orada daha fazla durursa fırlayıp birini tırmalayacakmış gibi buz yeşili kediyi cebine geri koydu.

“Bu sevimsiz bir kedi,” dedi babası. “Ama başka kediler de var. Bir süredir heykel yapmadım, ama doktorun yeni verdiği ilaçlar fayda edebilir. O zaman yeni bir kedi yapacağım. Dost canlısı bir kedi, şöminenin yanında oturup mırılayan bir kedi...”

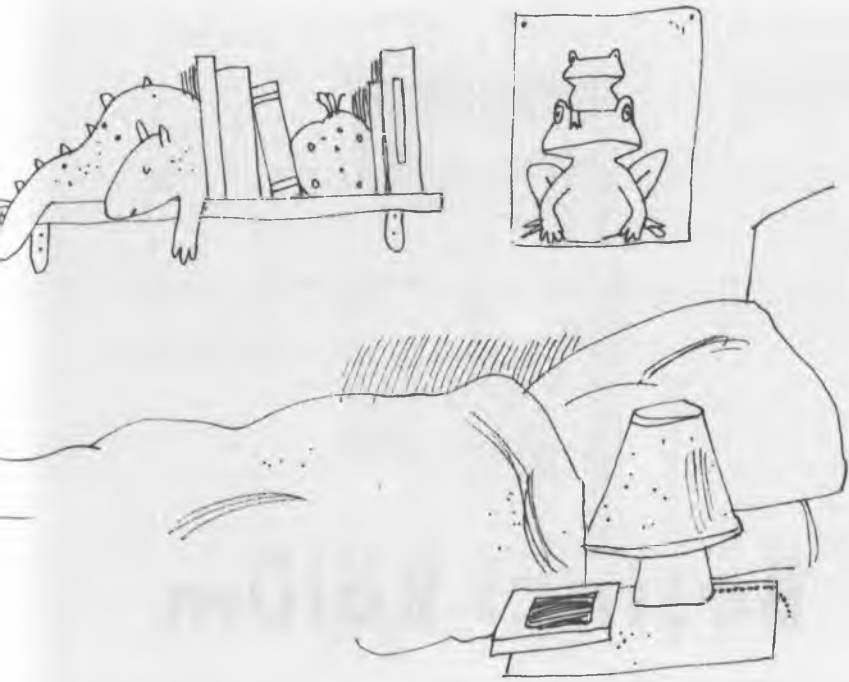
Tom’un içinde bir ümit kıvılcımı parladı.

“Yeni ilaçlar mı?” dedi hemen. “İyileşecek misin?”

“Hayır, Tom. İyileşmeyeceğim,” dedi babası. “Bir daha asla oradan oraya koşturamayacağım ya da ağır şeyler

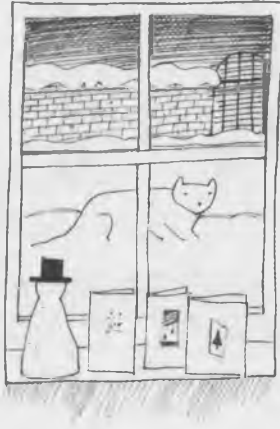
taşıyamayacağım ve yeniden gerçekten güçlü olamayacağım. İyi günler ve kötü günler geçireceğim, dün kötü bir günümdeydim. Ama yine de yapabileceğim başka şeyler olacak. İşe gidebileceğim, hayvan heykelleri yapabileceğim, okuyabileceğim, yemek pişirebileceğim, hep birlikte sinemaya, dışarıya, tatile gidebileceğiz. Babalık yapmayı

sürdürebileceğim. Ve şimdi,” dedi babası,
“sanırım aşağıya inip kahvaltı yapmanın
zamanı geldi. Sonra Gary’lere gidip özür
dilesen iyi olur.”

Tom, Gary’yi unutmuştu. Bu hiç de kolay
olmayacaktı.

Beşinci Bölüm

Kahvaltıdan sonra botlarını ve montunu giyip yavaş yavaş Gary'lerin ön kapısına doğru yürüdü. Kapıyı Gary'nin annesi açtı. Kadın, onu gördüğüne hiç de sevinmiş gibi durmuyordu.

“Gary bugün dışarıya çıkmayacak,” dedi Tom'a. “Yukarıda bir şeyler yapıyor.”

Tom, onun kardan adamdan haberi olduğundan emindi. Ve Gary onunla konuşmak bile istemiyordu, öyleyse nasıl özür dileyebilirdi ki?

Gri ve kasvetli bir pazar günüydü, Tom'un dışarıda oynamak isteyebileceği gibi bir gün değildi. Eve geri döndü, babası kırık kamyonunu tamir etmesine yardımcı oldu, sonra üçü birden –annesi, babası

ve Tom- ögle yemeğine kadar yılbaşı hediyelerini paketlediler.

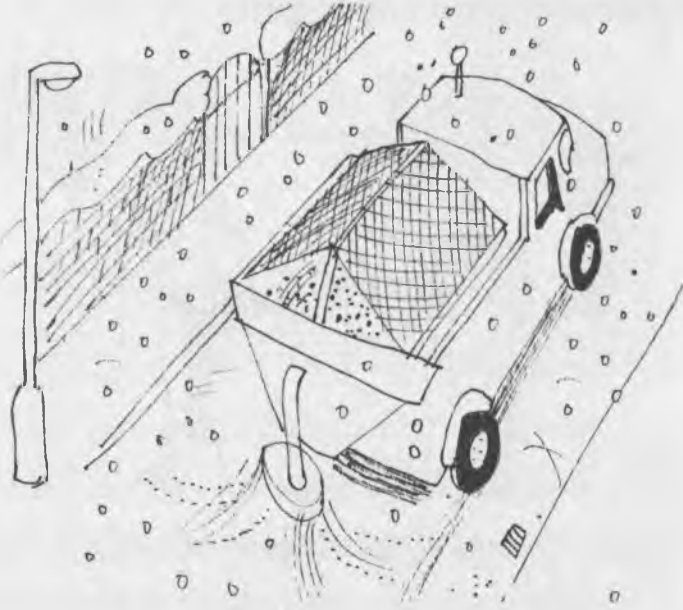

Ertesi gün pazartesiydi ve Tom tekrar okuldaydı. Gary'ye karşı nazik olmaya çalıştı, keçeli kalemlerini kullanmasına izin verdi, birlikte matematik çalışmayı önerdi ama Gary hiç de arkadaşlık etme havasında değildi. Teneffüste, Tom kardan adam konusunda üzgün olduğunu söylemeye

çalıştığında Gary ona bağırdı: “Benim kardan adamımı bilerek yıktın! Kıskaç birisin, sen böylesin! Çünkü benim kardan adamım senin aptal kedinden bin kat daha iyiydi.” Sonra Tom’un bir şey söylemesine fırsat vermeden koşup gitti.

Öğleden sonra okuldayken, kar yeniden yağmaya başladı. Kocaman, yumuşak taneler oyun sahasını ve dışarıdaki yolu kaplamıştı. Kamyonlar yollara tuz dökmek için dolaşırken otomobil tekerleklerinin

oluşturduğu çamur, kaldırımda yürüyen insanların bacaklarına sıçırıyordu. Kar yağmaya devam ediyordu ve Tom eve

gittiğinde taze
kar, kardan
adam ve
kardan kedinin
kalıntılarını
örtmüştü.
Göğe baktı.
Gökyüzü kalın,
gri bir battaniye
gibiydi,
kar taneleri
döne döne
öylesine hızlı

düşüyorlardı ki Tom'un başı döndü.

İçeri girilemeyecek kadar heyecan vericiydi. İleride Gary botlarını karda sürterek yürüyordu. Kendi bahçesine vardığında eğilip kar aldı, top haline getirip Tom'a attı.

“Iskaladın!” Tom da bir tane ona attı; Gary’nin koluna çarpıp dağıldı. “Hey, hadi yeni bir kardan adam yapalım!” diye bağırdı Tom. “Hava kararına kadar ancak bitiririz.”

“Tamam!” diye bağırdı Gary, küs olduğunu unutmuştu bile. “Bahçelerimizin arasına ortak bir kardan adam yapalım.”

Okul çantalarını bırakıp başladılar, bu kez savaşları birbirleriyle değil karanlıklandı. Hava laciverte dönene ve sokak lambaları yanana kadar kucaklarını doldurup kar taşıdılar, yuvarladılar, şekillendirdiler, düzelttiler.

“Kardan *adam* demiştin,” dedi nefes nefese kalan Gary. “Bu yine bir kediye benziyor.”

“Olamaz!” Tom yerden kar alıp üstüne koydu. “Kardan kedi çok uzaklara gitti.”

O gelmemek üzere gitmişti; Tom bunu biliyordu. Gerçekten onun gittiğini görmemişti, ama bir gün önce sinsice gittiğini biliyordu ve onun gidişiyile içindeki buz kütlesi de eriyip bitmişti. Başka bir kardan kedi istemiyordu.

“Bence sakıncası yok,” dedi Gary. “Kardan adamı herkes yapabilir. Bu oldukça iyi huylu bir kedi.”

Tom ona baktı. İşte oradaydı – babasının anlattığına benzeyen tombul bir kedi.

Kızgın bir kardan kedi değildi; bu dost canlısı bir kedi, şöminenin önüne kıvrılacak ya da bir kaptan süt içecek veya

sadece kucağına oturup kendini okşatacak bir kedi. Parlak tüylü tombul vücudu ve ön patilerine doğru kıvrılacak uzun tüylü kuyruğu olan bir kedi.

Gary, geriye doğru çekilerek, "Bunu bilerek mi yaptın?" dedi.

"Hayır," dedi Tom. "Sanki kendiliğinden ortaya çıktı."

Bu kedi babası içindi, tıpkı onun yapmak istediği gibi...

Tom evin ön penceresine doğru baktığında babasının orada durmuş, onları seyrettiğini gördü.

Babası gülümsedi ve bir an için Tom kardan kedinin mırladığını duyduğunu sandı.

Bu serinin diğerk kitapları:

